

Langt borte i Kaduzistan bodde det et ektepar som elsket hverandre. Om kvelden satt de ved flodens bredd og så folk seile opp og ned og riktig kose seg. Da sa kona: Å, hvor hyggelig det ville vært å seile slik opp og ned på floden og lytte til sangen fra alle leirbålene og riktig nyte livet i kveldstimene. Enn om vi hadde en båt slik som de andre! Ja, mannen elsket kona si så mye at han svært gjerne ville skaffe en båt slik at også de kunne seile opp og ned på floden og høre sangen fra leirbålene.

Men da han kom til båtforhandleren og forhørte seg om priser og leveringsbetingelser, sank motet i brystet på han. Båtene var både dyre og dårlig bygget, så mye forstod han. Mismodig fortalte han sin kone

dette. Men kan du ikke bygge en båt selv da, elskede? spurte kona og så på ham med dådyrøyne. I det øyeblikket kunne mannen gjøre hva som helst for kona si. Slik gikk det til at han tegnet seg båt, godt hjulpet av kyndige menn, og byggingen begynte.

Så ville kona ha nye klær — det vil unge koner ofte. Men mannen var akkurat kommet til kjøken og en kjøl skal jo båten ha. Så ble det ingen nye klær til kona. Ikke lenge etter ville kona ha en ny seng, for den gamle knirket så voldsomt og de bodde hos hans foreldre. Da var mannen kommet til spantene og spant skal jo en båt ha. Så ble det ingen ny seng. Da ville kona ha nye gardiner i sovealkoven, for de gamle var både stygge og slitte. Men da var mannen kommet til

bordgangene og bordganger skal jo en båt som kjent ha. Så ble det ikke nye gardiner. Og mannen arbeidet seint og tidlig: Før hane-gal var han oppe og saget og spikret. Så på jobben for å tjene penger til salt i maten. Deretter storme hjem og spise og sove litt, og så på vei til båten igjen. Da han endelig kom hjem var han så trøtt at han ikke hadde lyst å sitte ved flodens bredd og se på båtene: alt han ville var spise, arbeide og sove.

Da sa kona hans: Du er så forandret etterat du begynte med denne båten. Du elsket meg ikke mer. Aldri hvisker du søte ord i øret mitt. Aldri kjæler du med meg, slik som før. Når du snakker i søvne, er det ikke lenger mitt navn du roper, men maritime uttrykk som jeg ikke forstår.

Mannen forklarte at denne tilstand var en naturlig følge av båtbyggeri ved siden av ordinær jobb og svor på at det var ingen annen enn henne, hvilket var sant, og at det nå snart ville bli slutt med byggingen, hvilket ikke var helt sant. Så gikk tiden, mannen ble tidlig lut i ryggen og kona begynte å kaste sine øyne på alle de unge mennene som heller ikke hadde båt og som drev langs flodens bredd om kvelden, rede til moro. Men kona tenkte på båten som snart skulle være ferdig. Da kunne hun seile forbi ute på vannet og vinke til de unge kåte som virret omkring der inne.

Så skulle båten ha motor og mannen så ingen annen mulighet til det enn å selge noen av gjeitene som kona hadde brakt inn i ekteskapet og noen av gullringene hennes. Da gråt kona og sa: Jeg skulle ønske du aldri hadde bygget denne båten! Mannen sa: Men jeg gjorde det jo for din skyld! Men kona hadde fått nok av båtbygging, tok resten av gjeitene og dro hjem til sine egne. Og der ble hun.

Nå er båten ferdig. Hver kveld seiler den opp og ned i solnedgangen og en lutrygget mann sitter oppi og lytter til sangen fra leirbålene og tenker på en kvinne med dådyrøyne som pleide å sitte ved hans side på stranden. Så lar han øynene gli kjærlig over de rått huggete bordganger og altfor kraftige spant. Han kjenner hver enkel av dem, altfor godt kanskje. De skjønner hans lidenskap, men ikke hans lengsel.

